4

సెరిబ్రల్ సినేమియా

"స్ప్రాట్ ఐరిష్ షాట్ అన్నాడండి. విచ్చురూపా యట మసక వెన్నెల్లో రోడ్డుమీద మెరిసిందట. తల కుడికీ ఎడమకీ 'పాన్' చేశాడట. లాంగ్ షాట్‌లో స్తబ్ధంగా ఉన్న ప్రకృతి వణికే చేతుల్తో ముందుకు వంగాడట..." అన్నాడు శంకరం.

అభివర్ణన వింటున్న ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు విరగబడి నవ్వాడు. "వణికే చేతుల్తో వంగడం ఏమిటోయ్" అన్నాడు.

"మీ రిలా హేళనచేయడం భావ్యం కాదండి. జ్వరంతో ఉన్నాడు కాబట్టి, మీకు వైద్యం తెలుసుకాబట్టి మందేమన్నా ఇస్తారని మీకు మనవిచేశాను" అన్నాడు శంకరం తాపీగా.

"పాయింటే అనుకో. కాని, నాకూ మనసు బాధగా ఉంది. అద్దేమన్నా ఇస్తాడేమోనని చాలా రోజుల్నించి చూస్తున్నాను."

"ఇప్పుడు అద్దె అడిగితే నే నేం చెప్పనండి. అతనికి ఒంటిమీద స్పృహ లేదాయె. అలా కలవరిస్తున్నాడాయె."

"అది కూడా పాయింటే. అయినా మందివ్వడానికి, బోర్డు కట్టినా నేను వైద్యం చెయ్యటం లేదండి. అయినా కాకపోయినా సెరిబ్రల్ సినేమియాకి మందు లేదు. ఈ కేసులు నా కేం కొత్తకాదు. ఈ గదిలో అద్దెకున్న 'సినీమానియా' లలో ఇతను నాలుగోవాడు. రేపు జ్వరం తగ్గగానే గది కాళీచేసి వెళ్లమనండి. అద్దె కట్టక్కర్లేదు" అంటూ విశ్వనాథంగారు లోపలికి వెళ్లిపోయారు.

"ఏవండోయ్, మాట." అన్నాడు శంకరం.

"ఏవండీ?"

"ఇతను మీయింట్లో ఎన్నాళ్లనించి అద్దె కుంటున్నాడు?"

"నాలుగు నెలలు. రెణ్ణెల అద్దె బకాయి."

"మీరన్నట్టు, పాయింటే. అయితే ఇంకో పాయింటు కూడా వినండి. ఇతను నాకు మావయ్యకొడుకేమీ కాడు. ప్రాణమిత్రుడూ కాడు. ఒకరోజు పరిచయం అంతే," అన్నాడు. శంకరం.

"అయితే ఏమంటారు?"

"ఏంలేదు. అంతె." అంటూ గదిలో గ్లాసుతీసుకుని కాఫీ తేవడానికి వెళ్లిపోయాడు శంకరం.

"పాయింటేస్మీ" అనుకున్నాడు ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు సాలోచనగా.

* * *

శంకరం కాఫీపట్టుకు తిరిగివచ్చేసరికి, గదిలో ఆనందరావు లేడు.

ఇంటాయన ముసిముసినవ్వులునవ్వుతూనించున్నాడు.

"ఇప్పుడే, రెండునిముషాలైందండి వెళ్లి" అన్నాడాయన.

"ఎలా వెళ్లాడు జ్వరంతో" అన్నాడు శంకరం విస్తుపోయి.

"ఎలా వెళ్ళాడు? డిస్టెంట్ లాంగ్ షాట్‌లో కాబోలు."

శంకరం మొహం ముడుచుకున్నాడు.

"అతనిగురించి మీరు నాతో పరాచికాలాడటం బాగుండ లేదండి. జ్వరంతో తూలుతూవస్తుంటే చూచి, ఇక్కడ దిగబెట్టడానికి వచ్చాను అంతే." అన్నాడు శంకరం.

"జ్వరం ఎక్కడుందండి! అతన్ని పీడించేది సినేరియాటిస్. అంటే సెరిబ్రల్ సినేమియాలో ఒకరకం జబ్బు. ఊహు! సినేరియోలు రాసెయ్యాలని ఉబలాటం అన్నమాట, సాయంత్రమే పెద్ద 'ఛాన్సు' తప్పిపోయి షాక్ తిన్నాట్ట. అదీసంగతి. అందుకని, నేను కాస్త కాఫీపట్టించి, కాసిని ఆశలు తినిపించాను. ఝాం మని లేచి, మళ్లీ వేటకెళ్లిపోయాడు."

"రాత్రిపూటా!"

"లేడికి లేచిందే పరుగు, కోలుకుంటాడని నేను కాస్త ఆశ పెట్టాను. నాకు తెలిసిన ఒకసినిమా ఆయనికి రికమెండేషన్ రాసిచ్చాను. ఆ ఉత్తరం పట్టుకు ఝాం మని వెళ్ళాడు."

"మీరు చాలామంచివారండి" అన్నాడు శంకరం.

"పాయింటే...ఎటొచ్చీ మనమందరం మరిచిపోతాం ఆ సంగతి. ఆంజనేయుడు వంటివాళ్లం" అన్నాడు ఇంటాయన.

ఆనందరావు హుషారుమీద ఎక్కి సరాసరి స్టూడియో గేటుదాకా మూడు మైళ్ళు నిరాఘాటంగా వెళ్లిపోయాడు. అక్కడ ఠాప్‌మని ఆగిపోయాడు.

కబంధహస్తం వంటిది అడ్డుపడింది. ఉత్తరక్షణంలో గూర్ఖావాడి కఠినవదనం కనబడింది, గర్జించింది.

"క్లోజప్ కట్" అనుకున్నాడు ఆనందరావు; క్షణంలో సగంలో ఆ సన్నివేశానికి సినేరియా ఊహిస్తూ.

తన హుషారు, ఆశలూ సర్వం కట్ అయిపోయాయి.

జేబులో ఉత్తరంతీసి చూపించి, తెలుగు భాషలో సంగతి అంతా చెప్పి, 'హై' అన్నాడు చివర.

ఆనందరావు భాషావైదుష్యానికి గూర్ఖా ముగ్ధుడు కాలేదు; సరిగదా వాడి భాషలో ఆజ్ఞ వంటి పొడిముక్కలు రెండన్నాడు. అంతలోనే కారేదో ఎక్కణ్ణించో వచ్చింది. 'హాత్' అంటూ పక్కకి నెట్టి గేటుతీసి సలాంకొట్టాడు. కారులోని తార ఆనందరావుని చూచీ చూడనట్టుగా చూసి, నవ్వీ నవ్వనట్టుగా నవ్వుకుంది. కారు వెళ్లిపోయింది. ఆనంద రావు పేక మేడ కూలిపోయింది. అతను తొడుక్కున్న ఆశల చొక్కా పగిలి, చిరిగిపోయింది. తాను వ్రాయబోయే కథతో ఎవరో తియ్యబోయే చిత్రంలో ఆ తారే హీరోయిన్ కావాలని కోరుకుంటున్నాడు. పదిరోజులు ఆవిడ ఇంటి

చుట్టూ తిరిగి, ఒకరోజు ఎలాగో దర్శనంసంపాదించి ఆముక్క—ఆవిడతోనే చెప్పి వచ్చాడు.

నవ్వింది.

'చాలా అందంగా' అనుకున్నాడు ఆనందరావు పూర్వాశ్రమంలో చదివిన సినిమాపత్రికల విజ్ఞానం జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాఫీయా టీయా ఓవల్టీనా హార్లిక్సా అని అడుగుతుందని అనుకుంటూ, ఏం జవాబివ్వాలో ఆలోచించుకుంటూ ఉండగా 'వస్తా, పనుంది' అని లేచి వెళ్లిపోయింది.

"మరే! కాదుమరీ. పాపం" అనుకున్నాడు ఆనందరావు.

ఇవాళ తనని చూచి పలకరించనేలేదు. పైగా, ఆవిడ యెదుట పరాభవం జరిగిపోయింది. నాకానికి బయల్దేరిన నక్క— అనుకుంటుంది కాబోలు. కథ, సినేరియోలు, పాటలు రాయడంలో, తనకున్న ప్రతిభ; నటనలో, డైరెక్షన్‌లో తన సామర్థ్యం గురించి తనకున్న ఆత్మవిశ్వాసం సంగతి ఆవిడకి పిసరంతకూడా తెలియదుగదా!

ఆనందరావుకి ఏడుపొచ్చింది. గూర్ఖావాడిమీద, గేటుమీద, కారుమీద, అందులో తారమీద, ప్రతిభకన్న డబ్బుకి ప్రాధాన్యమిచ్చే ఈ ప్రపంచంమీదా భారీయెత్తున కోపం వచ్చింది. ఇందరి నిర్లక్ష్యానికీ, నిర్దయకూ గురిఅయిన ఆనందరావు అనే భావి 'ఫలానా' మీద జాలి కలిగింది. తక్షణం సినేరియో ఊహించాడు.

"క్రేన్ షాట్, స్టూడియో గేటు అవతల కళ్లకు గంతలు కట్టుకున్న నటీనటులూ, డైరక్టర్‌లూ, ప్రొడ్యూ

సర్ లూ, పనికిరానివాళ్లూ, అడ్డమైనవాళ్ళూ తిరుగుతూ ఉంటారు. గేటు ఇవతల సిద్ధహస్తుడు, ప్రస్తుతానికి మసిపూసిన మాణిక్యం అయిన ఆనందం నిలబడివుంటాడు. గూర్ఖావాడు గెంటివేస్తూ వుంటాడు. ఆనందరావు తలవంచుకొని నిమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ పోతాడు. కట్...లాంగ్ షాట్ లో ఆనంద రావు...తలచుట్టూ విష్ణుచక్రం క్రమంగా ఫేడౌట్.”

బ్రహ్మాండంగా ఉంటుందనుకున్నాడు ఆనందరావు. అనుకొని, గిర్రున వెనక్కి తిరిగి గబగబ సందు చివరకి వెళ్ళి కాఫీహోటల్లో మూల కూర్చున్నాడు...నీరసంగా.

సర్వరు పలకరించాడు.

పరాభవాన్ని నెమరువేస్తున్న ఆనందం ‘హు’ అన్నాడు.

హు అంటే ఏమిటో సర్వేశ్వరరావుకి బోధపడలేదు. అసంగతే చెప్పాడు.

‘కాఫీ’ అన్నాడు ఆనందం, మేలుకొని, మళ్లా వెంటనే వాలిపోయాడు బల్లమీదకి, మత్తుగా.

మత్తుగానే ఇంకా ఆలోచిస్తున్నాడు ఆనందరావు...

...ఇవాళ స్టూడియో గేటుదగ్గర పరాభవంపొందిన ఆనందరావు ఒకానొక రోజున సుప్రసిద్ధ భలానా అవుతాడు. ఈ నాడు తనని గుర్తించని తార ఆనాడు హీరోయిన్‌గా బుక్ అవుతుంది.

“మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూసినట్లు గుర్తు సార్” అంటుంది సెట్ మీదకొచ్చాక.

డైరెక్టరు ఆనందరావు మందహాసం చేస్తాడు.

"195 డాష్ సంవత్సరం, ఫలానా నెల ఇన్నో తేదీన ముసురుగా ఉన్న వేళ మీరు కారులో స్టుడియోకి వెళ్తూ వుండగా గేటులో మాసిన బట్టలు వేసుకున్న ఒక ఆసామిని గూర్ఖా 'హంతో' అని దబాయిస్తున్నాడు. ఆనాటి అవమాని తుణ్ణి మీరు చూసీ చూడనట్టు, నవ్వీ నవ్వనట్టు..."

"కాఫీ సాపడు సార్" అన్నాడు సర్వరుడు.

ఆనందం అదిరిపడి మేలుకొని ఇకిలించాడు.

కాఫీ చల్లారుస్తున్నాడు ఆనందరావు, కాఫీ చల్లారుస్తున్నాడు సుప్రసిద్ధ సినీహీరో 'ఆనంద్.'

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్నాడు పెద్ద ప్రొడ్యూసరు.

"కాలచక్రం...195 డాష్ సంవత్సంలో డాష్ నెలా ఫలానా తేదీన ఇన్ని గంటలకు సినేరియోదస్త్రం చేత బట్టుకొని, ఒక స్టూడియో గేటులో నిలిచి పరాభవంపొందిన ఆనందరావు...ఈ నాడు...బాక్సా...

"మురహా, అప్పనే, ఆండవా" అంటూ లేచాడు ఆనందం ప్రక్కకుర్చీలో కూర్చున్న ఎవడో.

ఆనందరావు మేలుకుంటున్నాడు-కాజాలని రచయితగా, దర్శకుడుగా, కెమెరామన్‌గా, ఎవడుపడితే వాడుగా.

బయట వాన పడుతోంది. ముసురుపట్టింది. ఆనందరావు కాఫీ గడగడ తాగేసి సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

కాదలచుకున్న హీరో ఎవరో కాఫీతాగి పోతూపోతూ ఆనందాన్ని చూసి సలాం కొట్టిపోయాడు.

"ప్రమాదో, ధీమతామపి" అనుకున్నాడు ఆనందం. 'ఛఛ నోరుముయ్' అని వెంటనే అనుకున్నాడు. అతను తనకి పొరబాటున సలాం కొట్టలేదు. ఏ డైరక్టరుతోనో, ప్రొడ్యూసరుతోనో చూసివుండాలి, తనంటే పడిచచ్చే వరహాలు లేడూ?

ఎందుకులేడు? బోలెడున్నాడు. లావుగా, ఆరడుగుల రెండు అంగుళాల ఎత్తున...

అంత వరహాలూ లోపలికొచ్చాడు, రొప్పుకుంటూ. దండం బాబూ అన్నాడు.

సినిమావాళ్ళంతా ఆనందం చెబితే వింటారని వరహాలు నమ్మకం. వరహాలు దగ్గరున్నప్పుడు ఆనందానికీ అదే నమ్మకం.

"రావోయ్ వరహాలూ" అన్నాడు ఆనందం.

వరహాలు వచ్చాడు.

"షూటింగు కెల్తారా బాబూ! ఇయ్యాల జైలు షూటింగంట" అన్నాడు.

"మరే, వెళ్ళాలోయ్, ఇవాళ నా సినేరియోని ఓ ప్రొడ్యూసరు చూస్తానన్నాడు. తీరిక చేసుకు వస్తానన్నాను" అన్నాడు ఆనందరావు హుందాగా.

"మరింకేటి. ఎల్దారి నెగండి. నా కియ్యాల ఎలాగేనా రౌడీయేసం ఇప్పించాల."

"నీదగ్గిర డబ్బెంతుంది చెప్పు ఆ గూర్ఖావాడికి కాస్త పారెయ్యాలి. పిల్లలవాడు; నాలుగుసార్లడిగాడు" అన్నాడు ఆనందం గబుక్కున.

"ఏం లేదు బాబూ. మా సిట్టి ఇంకా పంప లేదు. బేడబ్బులుంటే ఈడకి నడిసొచ్చా" అన్నాడు వరహాలు. ఆనందం నవ్వాడు.

ఇద్దరు బయల్దేరారు. వచ్చేకార్లు పోయేకార్లూ, చూసే పెద్దలూ చూడని పెద్దలూ చూడలేని పెద్దలూను, ఆనందానికి ఒళ్ళు చచ్చిపోయినట్లయింది తను అలా రోడ్డునపడి నడుస్తున్నందుకు. రోజూ నడుస్తున్నా, ఏ రోజు కా రోజే ఒళ్ళు చచ్చిపోయినట్లవుతూ ఉంటుంది అతనికి.

"బాబూ" అన్నాడు వరహాలు.

"ఏం ?"

"ఇయాల పొద్దుటేల మా ఇంటికాడ పిచ్చర్ కంపెనీ కెల్లానండి. అంతవరకు ఇత్తానిత్తానని ఇయ్యాల ఎగేసి, నేదన్నారండి. ఆడి మాటనమ్మి, నేను మాసిట్టికి ఉత్తరం రాసేసినాను."

"ఈసినిమావాళ్ళంతా ఇంతేనోయ్" మాట నిలకడ లేదు ఒకడికీ. 'నాసంగతి చూడూ' అన్నాడు ఆనందరావు.

ఆనందరావుసంగతి అచ్చ తెలుగులో చెప్పాలంటే— లాటరీ కొట్టడం. అతను శాంపుల్ సినేరియోలు రాస్తాడు. ఎవర్నో అడుగుతాడు. వాడు చూస్తానంటాడు. చూడడు. చూసే అర్హత కలిగినరోజున, 'ఎవడేనా కథ రాస్తాడు కాని,

అలూం చూలూం లేకుండా సినేరియో రాయట మేమిటండీ. పాండీ, మీరు బొత్తిగా అన్యాయమండీ'' అంటాడు.

నిజానికి ఆనందరావు కొత్తలో వేషాలు సంపాదించడానికి ప్రయత్నించాడు. అది కలిసిరాక, అసిస్టెంటు డైరెక్టరు అవుదామని ఆశపడ్డాడు. రద్దీ ఎక్కువ. టెక్నికల్ సైడు ''ట్రై'' చేశాడు. అంబ పలకలేదు. అదీ ఇదీ అన్నాడు. ఏదీ సాగిరాలేదు. చివరికి 'సినిమాకథలు' రాయడానికి సిద్ధపడ్డాడు. నాలుగైదు రకాల హీరోపాత్రలు, వాటికి వ్యతిరేక లక్షణాలుండే హీరోయిన్ పాత్రలూ, విలన్, హాస్యగాళ్ళు, వాళ్ల ప్రియురాళ్ళ వేషాల లిస్టు రాసుకున్నాడు. ఒక్కబిగిని డజనుకథలు రాసుకుని సంచిలో వేసుకుని, సరికొత్త ఆశల చొక్కా ధరించి, గొప్పవాళ్ళ తొలిచరిత్రలను స్మరించి సిగ్గూ, లజ్జా విస్మరించి, జైత్రి యాత్రకు బయల్దేరాడు.

'కాదు, ఒద్దు, నాదగ్గర కొల్లలున్నాయి, కొత్తరకం కావాలి, ఆయన ఇంట్లో లేరు, వారికి తీరికలేదు. చేతికి డబ్బువస్తే, సినిమా తీస్తే చూస్తాం' వంటి జవాబులు యెదురయ్యాయి.

తీస్తే గీస్తే, చూస్తే వచ్చిన జవాబులు; ఈ కథ పాతదే. ఇది నాకు తెలుసు. డైరెక్టరు బావమరిదికి బాగు లేదు. అయినా కాకపోయినా కథ ''ఒకడు రాయడమేమిటి? నలుగురం కలసి తయారుచేస్తాం. హీరో అభిప్రాయం, హీరోయిన్ అభీష్టం చూస్తాం. నువ్వేం శరత్ బాబువా, షేక్స్పియర్ వా? అయినా వాళ్లకే దిక్కులేదు.''

నామాట విని సినేరియో తయారుచెయ్యి. అది చేతనయితే హోయి. వీలైతే రకరకాల పాటలు రాయి. రెడీమేడ్ సినేరియోలైతే కంటికానుతాయి. నలుగురూ కలసి చంపడానికి సీదన్న కథ లేదుకాబట్టి ప్రాణానికి హోయి.

...ఇదుగో ఇలా చూడు. నా మాట విని బాగుపడు. సాధ్యమైనంత నిరాశపడు. ఝామ్మని ఇంటికినడు...

ఆనందరావు నిరాశపడలేదు. ఇంటికి నడవలేదు. పాయింటేస్మీ అనుకున్నాడు. పెద్దల అడుగుజాడల్లో బయల్దేరాడు. ప్రాబ్లెం, సొల్యూషన్ మూడు ముక్కలూ రాసేసి, క్షణంలో ఎవరికైనా తెలిసేలా మూడున్నర ముక్కల్లో కథ రాసుకున్నాడు. దీనికి సినేరియోలు దస్తాలకొద్దీ ఉత్పత్తి చేశాడు.

ఈ వ్యవసాయాచరణ సాగిస్తున్నంతకాలం అతనికి జరుగుబాటు ఎలా పొసగిందో అతనికి తెలియదు. తరచుగానే భోజనం వంటిది చేస్తూ ఉండేవాడు. ముప్పూటలా ఆశలు మాత్రం సుష్టుగా పీకమొయ్యా భోంచేసేవాడు. బస్సుకి డబ్బు లేనప్పుడల్లా ఊహలెక్కి సవారిచేసేవాడు. పరాభవం పొందినపుడల్లా వరహాలుని కసిరికొట్టి ఓదార్చుకునేవాడు...

"వరహాలూ, అదీ కథ. చూశావుగా నాసంగతి? సంచినిండా కాగితాలు, వాటినిండా మనుషులు. రకరకాల వాళ్ళు, దుర్మార్గులు, మంచివాళ్లు, అందగాళ్లు, అమాయకులు, చాణక్యులు, చంద్రగుప్తులు, నాగేశ్వరరావులు, రామారావులు, రంగారావులు, రేలంగి వెంకట్రామయ్యలూ వాళ్ళమీద నా ఆశలూ, వాటిమీద సౌధాలూనూ..."

"మరి నా మీద రాయలేదేమిటి? నేను లేనా అందులో" అన్నాడు వరహాలు.

ఆనందం పకపక నవ్వాడు, "సారీ, నువ్వు లేవు వరహాలూ. నేను సృష్టించిన పాత్రలన్నీ హీరో హీరోయిన్ మొదలైన పెద్ద తరహావి. కథలు అమ్మచూపినపుడు ఇవే ముఖ్యం అన్నమాట. నీ వంటి చిన్న చిన్న పాత్రలు తరవాత ఎక్కిస్తాం అన్నమాట" అన్నాడు.

"నేను పెద్ద ఏసాలు ఎయ్యలే నంటావా? అసలు అట్టాంటెయి మనకు దొరకవా" అన్నాడు వరహాలు బిక్క మొహం పెట్టి.

"ఛ ఛ! అలా బెంగెట్టుకుని అంతలోనే అలా అయిపోతే ఎలా? నే చెప్పలే...ముందర చిన్న చిన్న వేషాలు వేస్తారు ఎవరయినా సరే. ఎంత పెద్దయాక్టరేనా సరేనన్నమాట. ముందర చిన్న ఎక్స్ట్రా వేషాలు కట్టాల్సిందే. నీవంటివాళ్ళున్నారనుకో..."

"ఉంటే ఏటవుద్ది?"

"చూడు వరహాలూ, నువ్వు ముందర బాగా మాట్లాడ్డం నేర్చుకోవాలి. ఏటవుద్ది అనకూడదు. ఏమవుతుంది అనాలి, అలా అంటేనే సినిమాలో ఛాన్సు."

"పోవయ్యా నువ్వు మరీని. సినిమాలో అయితే మాత్రం రౌడీలు ఏటవుద్ది అనకుండా పెద్దబాస మాట్లాడితే ఏటవుద్ది? రసాబాసం అవుద్ది — నెగేస్... ఈడు అసలు

రాడీయే కాదు. ఏసం ఏశాడు ఏసం, అంటారు" అన్నాడు వరహాలు.

"నమస్కారమండి" అన్నాడు ఆనందరావు దూసుకు పోయిన కారును చూసి మందహాసం చేస్తూ.

"ఏటది?" అన్నాడు వరహాలు.

"ఎవరో నాకు తెలిసిన డైరెక్టరు లే"

అంటూ, ఆగి, కాస్త దర్జాగా సిగరెట్టు తీసి ముట్టించాడు ఆనందం. వరహాలు దిగాలుగా నిలబడ్డాడు.

"చూడు వరహాలూ అలా దిగులుగా ఉండకు. నువ్వు అమాంతం ఎలా గొప్పవాడి వవుతావో చెప్పనా?"

"చెప్పండి మరి"

"నువ్వు ఎక్స్ట్రా వేషం వేశావనుకో. ఓ సినిమాలో హీరో ఏడుస్తూ గంభీరంగా పెద్ద డైలాగు చెబుతూ ఉన్నప్పుడు, నీవంటివాళ్ళంతా గుంపుగా చుట్టూ ఉంటారు. హీరో యాక్షన్ కి నువ్వు, రియాక్టు చేస్తావు. నీకు తెలియకుండానే. తరువాత ఏ డైరెక్టరో, ప్రొడ్యూసరో ఆ సినిమాచూస్తూ ఉంటే, నీ మీద దృష్టిపడుతుంది. 'ఆ లావుపాటి అతను ఎవరు చెప్మా, డైలాగు లేకపోయినా అంత చక్కగా నటిస్తున్నాడు' అనుకొంటాడు. వరహాలూ, దాన్నే 'స్టీరింగ్ ఎక్సీస్' అంటారు. అప్పుడేమవుతుంది తెలుసా? క్షణాల మీద టెలిఫోను మీద అంచీలమీద వాకబు చేసేస్తాడు. నిన్ను బుక్ చేస్తాడు. అంతే. అదే మొదలు నెల తిరిగే

సరికి నువు పెద్ద స్టార్ వి అయిపోతావు. అప్పుడు నిన్ను చూసి కథలు రాస్తారన్నమాట'' అన్నాడు.

''అప్పుడు రౌడీ యేసాలు ఎయ్యొచ్చు గదూ'' అన్నాడు వరహాలు హుషారుగా.

''ఒక్క రౌడీ ఏమిటి, అడ్డమైన వేషాలూ వేసెయ్యొచ్చు. హీరో, విలన్, హాస్యగాడు, వెయ్యొచ్చు నీకు సరదాగా ఉంటే. సాధించలేనా అనుకుంటే హీరోయిన్ గూడా వెయ్యొచ్చు. నీ పలుకు వేదం అవుతుంది. నువ్వు బాక్సాఫీస్ పిచికవి అయినపుడు నీ మాటకి అడ్డెక్కడ, నీకీర్తికి ఒడ్డెక్కడ...''

వరహాలుకి ఇదేం నచ్చలేదు.

''అయ్యన్నీ నాకు తెల్దుగాని, నాకు రౌడీయేసం కావాల. రౌడీ అంటే మంచోడన్నమాట. ఒవరన్నా నలుగురు ఎదవ రౌడీలున్నారనుకో ఆ నాయాళ్లు'' ఓ పడుచు తిన్నంగ ఎల్తుంటే, దాన్ని అటకాయించి ఆపాల యెద వేసాలేత్తారనుకో, అప్పుడు ఓమంచోడు ... అసలు అణ్ణందరూ రౌడీ ఎదవ అనుకుంటూ ఉండాలన్నమాట. అప్పుడు ఆ మంచి రౌడీ ఏంసేత్తాడంటే.''

''తెలుసు లేవోయ్. ఆ నలుగురిని పట్టుకు చావ మోది ఆ పిల్లని 'తల్లీ' అంటాడు అంతేగా, ఎప్పుడూ ఉన్నదేగా మన పాట'' అన్నాడు ఆనందం విసురుగా విస్గ్గా.

వరహాలు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. ''అలా కరవొత్తే నేనేటి సెప్పేది బాబూ. నేను అలాటి ఏసం ఏత్తేసూడా

లని మా సిట్టికి మనసు. అందుకేగందా వచ్చింది'' అన్నాడు.

ఆనందం మాటాడలేదు.

వరహాలు రెండుసార్లు పలకరించి. కోపంవచ్చిందని గ్రహించి, నోరుమూసుకున్నాడు...

లావుగా పొడుగ్గా ఉన్న వరహాలు, కాస్త బొద్దుగా ఓ మోస్తరు పొడుగ్గా ఉన్న 'భవిషత్ఫలానా' ఆనందరావూ చెట్టాపట్టా లేసుకు స్టూడియో గేటుదగ్గర కొచ్చేసరికి, కాబోలనుకునే హాస్యగాడొకడు, పకాలున నవ్వి 'తేగా బద్దా' అని మళ్ళీ పకాలున నవ్వాడు.

వరహాలు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. ఆనందం మాత్రం పట్టలేక, 'తొక్క' అన్నాడు ఆ హాస్యగాణ్ణి చూచి.

గేటవతల దూరాన ఓ జూనియర్ ప్రొడ్యూసరు కనబడ్డాడు. ఆయన్ని చూడగానే ఆనందానికి ప్రాణం లేచొచ్చింది. ఆనందరావు కథని సినిమాతీస్తానని, కథ వీల్లేక పోతే, ఒక డాక్యుమెంటరీ అయినా తీసిపారేసి గవర్నమెంటు వాళ్ళకి అమ్మిపారేస్తానని ఆయన బెదిరిస్తూ వచ్చాడు.

"నమస్కారం అండి'' అన్నాడు ఆనందం. అంటూనే, చొరవగా, గేటుదాటి లోపలకి ఎదురేగాడు. అతని వెంటనే వరహాలూ చొచ్చుకెళ్ళిపోయాడు.

"జూప్రో'' గారు స్టుడియో రోడ్డుప్రక్కన ఓ చెట్టుకింద ఉసూరుమన్నారు. శుభసూచకం అనుకున్నాడు ఆనందరావు—ఆయన ఆగడంచూసి. అనుకోడం, తన కథ

సంగతి అడగడం, ఆయన ప్రతిభ పొగడడం క్షణాలమీద జరిగిపోయాయి.

"ఆ, ఏమయ్యా నీ సొద? ఇపుడు కాదు నీ కథ" అన్నా డాయన విసుగ్గా.

ఆనందం అపార్థం చేసుకున్నాడు. పొగడ్త డోసు చాలలేదని, తన దుస్థితి ఆవేదన టెక్నికలర్‌లో చిత్రించ లేకపోయాననీ అనుకున్నాడు. అనుకొని మళ్లీ పుంజుకున్నాడు.

"అన్నీ విచిత్రమైన పాత్రలండి. విచిత్రమైన కాంబినేషన్ అండి. మంచి మెలోడ్రామా ఉందండి. మీరు తప్ప ఇంకోడు న్యాయం చెయ్యలేడు."

వరహాలుకి ఓపిక తగ్గుతోంది. అవతల వేషం పోతుం దని బాధ.

"ఆనందం! ఎల్లారా?" అన్నాడు మెల్లిగా.

"ఉండవయ్యా నువ్వూ నీ సొదాను!" అన్నా డానందం.

జూనియర్ ప్రొడ్యూసర్ ఒక్కసారి మట్టిగిడసలా తన్నుకున్నాడు. ఉత్సాహ అభినయసూచకంగా "నమస్తే నమస్తే" అంటూ చేతులు ఎగరేశాడు స్టుడియోలోంచే వస్తున్న ఓ కారునిచూసి.

ఆ కారులో ఓ ప్రొడ్యూసరున్నాడు. అతని చేతులో పలుకుబడి, దాని క్రింద స్టార్ వాల్యూగల హీరో హీరోయిన్ విలన్‌లూ ఉన్నారు.

వాళ్లలో ఏ ముగ్గురి—కనీసం ఏ ఇద్దరిలేదా ఏ ఒకరి సంతకం ఉన్న కాంట్రాక్టు సంపాదించినా, డిస్ట్రిబ్యూటరు సులభంగా పెట్టుబడి ఇస్తాడు. పెట్టుబడి మినహా ఉత్సాహం, ఉబలాటం, ఉద్రేకం మొదలైన ఇతర హంగులన్నీ ఉన్న 'జూప్రో' గారికి హఠాత్తుగా ఈ ఊహ తోచింది. గిరాకీ ఉన్న 'స్టార్స్' సులభంగా దొరకరు. చేత డబ్బులేనప్పుడు కాస్త పలుకుబడి ఉన్నవాళ్ల సిఫార్సులు కావాలి. ఆ క్షణానికి ఇంకో 'జూప్రో' కి కూడా అలాటి ఊహే తోచినట్లు ఈయనకి తెలిసింది. అతగాడు ఈ పెద్ద ప్రొడ్యూసర్ని బ్రతిమాలి బామాలి సిఫార్సు సంపాదించడానికి శపథం పట్టి, ఆయన ఇంటిదగ్గర కాసుకు కూర్చున్నాడట. అందుకని, ఈయన్ని దార్లోనే అటకాయించి, ఆ సిఫార్సువరం ఇస్తానని ఒట్టేయించుకోవడానికి ఈయన తహ తహ లాడుతున్నాడు. స్టుడియోలోనే చూచాడు గాని, అక్కడ ఇంకా నలుగురున్నందువల్ల, దూరం ఆలోచించి, కొంచెం ఇవతలగా దారి కాశాడు.

కారు ఆగింది. "నమస్తే" అన్నాడు జూప్రో మళ్ళా-తనకోసం కారు ఆపినందుకు మురిసిపోతూ. కారులో ఆయన ఊహలు మరో పంథాలో నడుస్తున్నాయి. కారుఆపి డ్రైవరు పరిగెత్తాడు వెనక్కి. కారు లోనివారు కూర్చునే నవరసాలూ అభినయం చేస్తున్నారు, తలక్రిందులై పోతున్నారు,

"మీతో ఒక్క అర్జెంటు సంగతి మనవి చెయ్యాలి" అంటూ పాఠం మొదలుపెట్టాడు 'జూప్రో' కారులోకి తల దూర్చి...

“...అన్నీ విచిత్రమైన, విశిష్టమైన కారెక్టర్సండి. బాక్సాఫీస్ కావడం గారంటీ...మీరు ఆయిద్దర్నీ గనక ఒప్పించి కాంట్రాక్టు రాయిస్తారా ... మేలుమరిచిపోను... మీరు చెబితే వాళ్లు కాదనరు...”

కారులో ఆయన వినేస్థితిలో లేడు. అద్దంలోంచి వెనక్కి చూస్తూన్నాడు ‘ఊ’ కొడుతూనే. ఉండండి హఠాత్తుగా తలవంచి ఆలోచన అభినయించాడు.

‘జూప్రో’ ఆతృతగా చూస్తున్నాడు ‘పండా కాయా’ అని.

“చూడండి. ఓ ఉపకారం చేస్తారూ” అన్నాడు కారులో ఆయన మళ్లా ఓ సారి వెనక్కి చూసి.

“జూప్రో” ఎగిరి గంతేసి ‘ఎంతమాట’ అన్నాడు రెండుసార్లు. అవశ్యం చెప్పండి అన్నాడు.

“ఏం లేదు. ఒక్క సిగరెట్టు ఉంటే అర్జంటుగా ఇవ్వండి. మాడ్రైవరు ఇంకా రావటంలేదు.”

జూప్రో కొయ్యబారి పోయాడు. సిగరెట్లు తనదగ్గర లేవన్నసంగతి గుర్తుకొచ్చి నీరుగారి పోయాడు.

ఒక్క సిగరెట్ మీద ఆధారపడి ఉంది తన అదృష్టం అంతా. వెనక్కి తిరిగి రెండడుగులు వేశాడు. నాలుగడుగులు అవతలనించున్న ఆనందం, ‘ఏదో గిరాకీ’ అనుకున్నాడు. “సినేరియా చూపించమన్నాడాండి” అంటూ దస్త్రంఇవ్వబోయాడు ఆశగా.

"సినేరియా కాదు నా బొంద. సిగరెట్టుంటే తగలే య్యండి. మీరూ మీ వెధవ సినేరియోలూనూ" అన్నాడు 'జూప్రో' ఉద్రేకంతో వణికిపోతూ.

"మీరిలా అంటారనుకోలేదండి. అసలు చూడకుండానే వెధవా బోడి అని పేర్లు పెడితే ఎలా?...అన్నీ విశిష్టమైన పాత్రలు. చక్కటి మెలోడ్రామా ఉందండి."

"సిగరెట్టండి. సిగరెట్టుందా? కొంపలు మునిగిపోతున్నాయి, ఆయన అసలే తిక్కమనిషి" అన్నాడు జూప్రో మండిపడుతూ.

"సిగరెట్టు లేదండి. ఐమీాన్ అయిపోయాయి ఇందాకే ఒకటుంటే..."

జుట్టు పీకేసుకోవాలని 'జూప్రో' హృదయం ఘోషించింది. ఒక్క సిగరెట్టువల్ల తన సముజ్వల భవిష్యత్తు చల్లారిపోతుంది...సిగరెట్టోయ్ అనుకున్నాడు పళ్ళుగిట కరచుకుని. ఆడ్రైవరు ఈలోగా తెచ్చేస్తే తన అవసరం ఉండదు. కారు వెళ్లిపోతుంది. తన ఛాన్సుపోతుంది.

ఇంకో రెండడుగుల అవతలఉన్న వరహాలు వంక చూశాడు.

వరహాలు బీడి కాలుస్తున్నాడు సాలోచనగా.

విధి దుర్విధీ, గతీ దుర్గతీ గిణం తథిగిణాం అనుకొని మతి దాదాపు పోగొట్టుకొని 'జూప్రో' మళ్ళా కారువంక తిరిగాడు. బిక్కమొహంపెట్టిన డ్రైవరు కారు స్టార్ట

చేస్తున్నాడు. లోపలనున్న ప్రౌడ్యూసరుగారి కోపంతో కారు భగ్గున మండుతోంది.

"ఆ యిద్దరికీ చెప్పి ఒప్పిస్తారుగా...మిమ్మల్నే నమ్ముకున్నాను" అన్నాడు జూప్రో.

"అబ్బే! అదెక్కడ కుదురుతుందండీ. డబ్బుతో పని మీరే చూసుకోండి" అని జవాబొచ్చింది.

'జూప్రో' 'ఇసీ' అనుకున్నాడు, అతనికి వైరాగ్యం వచ్చేస్తోంది.

అవతల విచారంగా నిల్చున్న ఆనందం ఇంకొక్క ప్రయత్నంచేశాడు. "చూశారూ, మంచి కారెక్టర్స్ని చూపిస్తే డబ్బులేకపోయినా కొండమీది కోతులు దిగొస్తాయండి. నా దగ్గిర అలాంటి ఎరలు అద్భుతమైనవి..."

"అబ్బాయ్, లాభంలేదు. అదేం కుదరదు. ఇది డబ్బుతో పని. ఇంకెక్కడైనా చూసుకో" అన్నాడు జూప్రో. అని విసురుగా వెళ్లిపోయాడు.

ఆనందరావుకి ఏడుపు రాబోయింది. అవతల దమ్మిడీ అంత మొహం చేసుకునిల్చున్న వరహాలు నెమ్మదిగా భయంతో సమీపించాడు.

"బాబూ...ఎల్దారా సూటింగ్‌కి. ఆల్లు మళ్ళా ఇంకెవళ్లనైనా తీసుకుంటారేమో" అన్నాడు.

"నువ్వెళ్ళవోయ్ నా ప్రాణంతియ్యక. ఇది డబ్బుతో పని. ఎవణ్నిపడితే వాణ్ని తీసుకోరు. నువ్వేపోయిచూసుకో" అన్నాడు ఆనందం మహాదురుసుగా.

వరహాలుకి ఏం పాలుపోలేదు. ఎటూ కాలాడలేదు. అంతలావు అంత పొడుగు మనిషీ బిక్కచచ్చిపోయి గోళ్ళు కొరుక్కుంటూ నిలబడిపోయాడు. కదిలినా మానినా ఆనందానికి ఇంకా కోపం వస్తుందని భయం. సిగ్గుతో అభిమానంతో కుమిలిపోతూ ఉన్న ఆనందరావుకు, మామూలుగానే కోపం వచ్చేసింది; అతన్ని ఓదార్చడానికి—

"ఫోవయ్యా ఫో...నా దగ్గి రెందుకు భయం? ఇక్కడ ఎవరి కెవరవుతారు? ఈ లోకంలో దయకీ ప్రేమకీ తావులేదు. నీదారి నీదే. పతివ్రిత వేషాలెయ్యకు. నాకు ఒళ్ళు మంట" అన్నాడు.

వరహాలు దీనంగా ఒకసారి చూసి, తలవంచుకుని నెమ్మదిగా సెట్సువేపు బయల్దేరాడు. చెట్టుమీద కాకి ఆనందంమీద రెట్టవేసింది. తలపైకెత్తి చూశాడు ఆనందం. 42 వాద్యాల నౌషాద్ సంగీతం చెవిలో హోరెత్తింది. చక్కని సన్నివేశం చిత్రించవచ్చు ననుకున్నాడు.

తలవంచుకు వెళ్ళిపోతున్న వరహాలు, చక్కని హీరోయిన్ కావచ్చు...

ఆనందరావు ఆ సన్నివేశానికి నాయకత్వం వహించవచ్చు...

ప్రేమ బెడిసికొట్టిన సందర్భం అన్నమాట..."ఫో ఫో ...నా దగ్గర నీకు భయమెందుకు? ఈ లోకంలో దయకీ ప్రేమకీ తావులేదు. నీదారి నీదే. పతివ్రత వేషాలెయ్యక అవతలికి ఫో" అంటాడు హీరో.

పరిదీనవదన అయిన సుందరి తలవంచుకుని, దుఃఖపడుతూ నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోతుంది. నలభై రెండు వాద్యాల సంగీతం భూనభాలని అదర కొట్టేస్తుంది. గుండె రాయిచేసుకున్న హీరో ఆనందరావు, ప్రపంచాన్ని చూడలేక, రపీమని తల పైకెత్తి ఆకాశం వంక చూస్తాడు...డిస్టెంట్ లాంగ్ షాట్...

గాజుల గలగలలు వినబడగానే, ఆనందరావు సినీ లోకం లోంచి భూలోకంలోకి దిగివచ్చాడు.

వర్ధమాన తార ఒకామె కంటి కానింది. ఆనందానికి తెలిసిన అమ్మాయే. 'సుబ్బులూ' అని పిలుస్తారు. "కాదు, కామినీ అనాలి" అంటుంది నవ్వుతూ.

"ఏమిటి, చెట్టుకొమ్మలవంక అంత శ్రద్ధగా చూస్తున్నారు? ఛాన్సు ఇవ్వకపోతే ఈ కొమ్మకి ఉరేసుకుంటానని ప్రొడ్యూసర్లని బెదిరిద్దామనా?" అంది కామిని.

"తాడు కొనడానికి డబ్బెక్కడ లేను?...నేను గొప్ప వాణ్ణయేలోగా నువ్వు పెద్ద స్టార్వి అయిపోతే, ఈ చెట్టెక్కి దూకేసి..."

"అయితే విల్లూ గట్రా రాసి సిద్ధపరచుకోండి. నెల తిరిగేసరికి నేను మీ రన్నంతదాన్ని అవుతాను. నాకు అమ్మమ్మ దొరికింది. ఒట్టు" అంది.

"ఎప్పుడూ? ఎలా? ఎక్కడా?" అన్నాడు ఆనందం కళ్ళు పెద్దవిచేసి.

"ఈ ఊళ్ళో నేలెండి. ఇంక చూస్కోండి అదృష్టం ఎలా తిరుగుతుందో" అన్నది కామిని.

అమ్మమ్మ గార్డియన్‌గా ఉన్న వాళ్ళందరికీ అదృష్టం చప్పున పడుతుందనీ, అతి త్వరగా తారాపథంలో కారెక్కి ఊరేగ వచ్చుననీ ఆ పిల్ల శ్రేయోభిలాషి ఎవరో గట్టిగా నచ్చజెప్పి, అందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలు చూపించాడు.

కామినికి ఆబాపతు బంధువు లెవరూ లేరు. ఉంటే, సిరి వరిస్తుందని ఆశ. అందుకని వెతికి వెతికి, మనవరాళ్ళూ గట్రా లేక అవస్థపడుతున్న ఓ అమ్మమ్మని మాట్లాడి కుదుర్చుకుంది.

"ఊహ మంచిదే" అన్నాడు ఆనందరావు, మందహాసం చేస్తూ. చూసి చూసి గట్టిగా నవ్వి హేళనచేయడానికి మనసొప్పలేదు అతనికి.

"అమాయకత్వం వల్ల నీ అందం మరింత శోభిస్తోంది సుబ్బులూ" అన్నాడు కాస్త ఆగి.

"మీరు బలేగా మాట్లాడతారు. ఇక్కడ వర్ణించకపోతే, అవన్నీ డైలాగులుగా రాసి ఎవరికన్నా చూపించరాదూ"? అంటూ కిల కిల నవ్వింది కామిని.

"నువ్వు భలేగా నటిస్తావు—లోపల నకనక ఆకలేస్తున్నా ఎంత కులాసాగా ఉన్నావు!"

"మీకేమన్నా ఆకలేస్తుందా చెప్పండి. డబ్బులిస్తా" అంటూనే రొండినున్న బొందుసంచి తీసింది కామిని.

"అదేవిటి సుబ్బులూ. పల్లెటూరి సంచీ నువ్వూను."

"ఓస్ ...షోషనుగా తిరిగేవాళ్ళు పట్టుకుతిరిగే ఎరకల బుట్టలవాటికేం తీసిపోలేదులెండి, ఎంత కావాలి చెప్పండి. నా దగ్గర అరణాలున్నాయి" అంది.

"అబ్బే! నాకేం వద్దు ఊరికేనే అన్నా."

"పోవయ్యా! నాదగ్గర మొహమాటం ఏమిటి? బేడ తీసుకుని కాఫీతాగు...కష్టార్జితంలే. అన్యాయం డబ్బు కాదు" అంది కామిని.

ఆనందం ఆమెవంక చూశాడు. కామినికళ్లు సూటిగా వాడిగా నిష్కల్మషంగా అతనివంక చూశాయి.

పక్కున నవ్వింది. "మీరు చాలామంచివారు. నేను పెద్ద స్టారునై, చాలా డబ్బుసంపాదిస్తే..." అంటూ బేడ అతని జేబులో పడేసి చరచర నడిచి వెళ్లిపోయింది కామినీ కుమారి.

"సుబ్బులిచ్చిన డబ్బులు" అని గొణుక్కున్నాడు ఆనందరావు కదలలేక, మెదలలేక.

"సుబ్బులిచ్చిన డబ్బులు..." చక్కని పేరు. మంచి కథ అల్లవచ్చు. చక్కని సినేరియో రాయొచ్చు. బ్రహ్మాండమైన పిక్చరు తియ్యొచ్చు...ఆనందరావుకి మతిపోయింది. అర్జెంటుగా సినిమా తియ్యాలనుకున్నాడు ... అంతకన్న ముందు కథరాయాలిగా ... సినేరియో, పాట, స్టుడియో కాంటీన్‌కి వెళ్ళి కాఫీ తాగేశాడు గబగబ.

* * *

గబగబ హుషారుగా తిరగేసి ఇట్టే రూపాయి అప్పు సంపాదించాడు. దస్తా కాగితాలు, పెట్టె సిగరెట్లు కొనుక్కొని, ఇంటికి బయలుదేరాడు. సందు మొగలో కిళ్లీకొట్టు బడ్డీకి బాకీ అర్ధరూపాయి చెల్లించి, స్వేచ్ఛగా గాలిపీల్చి, చకచక గదికివెళ్ళి కథ వ్రాయడం మొదలుపెట్టి సాయంత్రం దీపాలవేళకి ముగించి అవతల పారేశాడు.

*　　　*　　　*

ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు తొంగి చూశాడు. "ఏమిటిబాబూ, చెడరాసేస్తున్నావు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"కథండీ అద్భుతమైన కథ! అత్యద్భుతమైన పాత్రలండి...చూస్తారా, చెప్పనా...". అన్నాడు ఆనందరావు.

"నాకెందుకోయ్! ఏనాడూ ఈ జోలికి పోనివాణ్ణి. నాసిఫార్సు ఇచ్చావా?"

"లేదండి— పొద్దున ఒక కథ పట్టుకు బయలు దేరాను. దారిలో ఇది తోచింది. సరే ఇది రాసిచూపిద్దామని వెనక్కొచ్చేశా" అన్నాడు ఆనందం.

విశ్వనాథంగారు నవ్వి వెళ్ళిపోయారు.

ఆనందం తల దువ్వుకుని, కాగితాలు చేతపట్టుకుని బయలుదేరాడు.

గంటలో గబగబ తిరిగొచ్చాడు. అతను కలుసుకున్న ఆసామి విచారం వెలిబుచ్చాడు. ఆర్నెల్ల తరువాత కనబడితే తప్పకుండా ఆలోచిస్తానని హామీ ఇచ్చాడు.

అప్పటికి కాస్త కాఫీకూడ ఇచ్చాడు. నాయనా!... ఆయన వ్యాపారదక్షుడు కాడు... కాని వాళ్ళకివి రోజులు కావు.

ఆయనమీద కొండంత ఆశ పెట్టుకువెళ్లిన ఆనంద రావు బోలెడు జాలిపడి కన్నీరు కారుస్తూ, ఇంటికి చక్కా వచ్చి, సిఫార్సుత్తరం ఇచ్చిన విశ్వనాథంగారికి ఆ ముక్క కాస్తా చెప్పి తలవాల్చి నిల్చున్నాడు.

“ఫరవాలేదులేవోయ్, నేను కనుక్కుంటాలే... నాకు ఈ ఫీల్డుతో ప్రమేయం లేకపోయినా, తెలిసినవాళ్ళు కొందరున్నారు కనుక్కుంటాలే, భయపడకు” అన్నాడాయన.

* * *

ఆనందరావు గుమ్మంలో కొచ్చేసరికి వరహాలు కన బడ్డాడు. మెట్లదగ్గర నిల్చున్నాడు, విచారంగా మీసాలు దువ్వుకుంటూ.

ఆనందానికి తనమీద కలిగిన జాలియావత్తూ, వాత్స ల్యం అయిపోయి, వరహాలుమీదికి మళ్ళింది.

“ఏం వరహాలూ, అలా ఉన్నావ్? దా, లోపలికి. వేషం ఇవ్వలేదా?” అన్నాడు ఆనందం ఆప్యాయంగా.

ఆనందం కోపం తగ్గినందుకు వరహాలు మురిసిపోయి లోపలి కొచ్చాడు.

“లేదుబాబూ, దొంగలసీను సూటింగయిందండి. రౌడీవేసం అసలు నేదన్నారు. పోనీ దొంగోడి వేసమేనా ఇమ్మంటే నేదు పొమ్మన్నారండి. కావలిస్తే లావుపాటి పోలీసోడి రోలుచ్చుకోమన్నారండి.”

"ఏడవకపోయారు! లావుకాపోతే, సన్నపాటి వాడి వేషం నీకెలా యిస్తారు," అన్నాడానందం నవ్వుతూ.

"అస లది కాదండి, దొంగోడి ఏసం అయితే డైలాగు లేకపోయినా కూంత యాక్సన్ సెయ్యొచ్చు. ఇదేటిది బొమ్మలా నిల్చునేది. అదిసరే, యేసం లేకపోవడం సాలక మేలాకోలం గూడా ఆడారండి. నేనంట...లావంటా..."

"కాదు మరి" అన్నాడు ఆనందరావు నవ్వుతూ.

"మరంటా...నాకు దొంగోడియేసం ఇత్తే జైలు సెట్టింగు అసలే పట్టదంట."

"పోన్లే అదేపోయిరి. ఇలాటివాటికి ఖాతరు చెయ్యకు. నీకు మంచి వేషం నే నిప్పిస్తా" అన్నాడు ఆనందం.

"నాకు రౌడీయేసం కావాల. మంచోడన్నమాట. దారంట ఎల్లే ఓ యాడుపడుచుని నలుగురు ఎదవనాయాళ్ళు అల్లరి పెడతారనుకో..."

"మరే, మరే, అప్పుడు నువ్వు వాళ్ళని చావగొడతావు."

"అద్దదీ...మళ్ళా సూత్తానికి నేను రౌడీలాగే ఉంటా..."

"అలాగే ఉందుగాని, తందుగాని...పద, అలా వెళ్లొద్దాం" అన్నాడానందం.

* * *

రోడ్లని అరగతీసే వాహనాలకి సర్కారువారు పన్ను వసూలు చేస్తారట. ఆనందం వాహనం ఆకుజోళ్ళు సినిమా

కంపెనీలూ, డైరెక్టరూ, నటీనటులూ ఉండే రోడ్లవెంట తిరిగి తిరిగి అరిగిపోవడంతోపాటు కొన్ని రోడ్లను అరగతీశాయి. గవర్నమెంటువారిది గమనించలేదు. గమనిస్తే చాలా మందికి జరిమానావేసి, పోషించవలసి వస్తుందిగదా అని లావుపాటి వరహాలు అలాగే రౌడీ వేషంకోసం రొప్పుతూ తిరిగి తిరిగి అలిసిపోతున్నాడు.

ఆనందం అద్దెకున్న ఇంటాయన విశ్వనాథంగారుకూడా ఆనందానికి సహాయం చేయడంకోసం, పాపం, ముప్పూటలా పని కలిపించుకునే ప్రదక్షిణాత్రయం సాగిస్తున్నారు. 'సినిమా ఫీల్డు మంచిదేస్మీ' అన్న ఊహ కలిగిందాయనకి క్రమంగా.

* * *

హఠాత్తుగా ఒకరోజున ఆనందరావుముఖం చాలా రోజులతరవాత తొలిసారిగా ఆనందపూరితం అయిపోయింది. ఒకానొక రోజున స్టూడియో చెట్లక్రింద అతన్ని అక్కర్లేదు పొమ్మన్న చిన్నసైజు ప్రొడ్యూసరుకి అర్జంటుగా కథ కావలసొచ్చి ఆనందరావుది తీసుకున్నాడు.

ఆనందరావు పరమానందరావయిపోయి, కొంతసేపు అలాగేవుండి, మళ్ళా మానేసి యథాస్థితికి వచ్చాడు.

ఈ ప్రొడ్యూసరుకి ఇంకో ఆసామి అన్నివిధాలా అడ్డొస్తూ ఒస్తూ, ఒకసారి పరాభవంచేసి అవమానించాడట. ఇపుడు అతగాణ్ని ఇతగాడు పబ్లికున అవమానించి శాస్తి చేయదలచాడట.

వరహాలుని పిలిపించాడు. "వేషం ఇస్తా, ఫలానా వాణ్ణి పబ్లీకున తంతావా ?" అన్నాడు.

"శ. శ. ఎందుకు? నావల్లగాదు అలాటి యెదవ పనులు" అన్నాడు వరహాలు.

జూ(ప్రో గారి (ప్రయత్నాలు కలిసిరాలేదు. కిరాయికి రాడీల్ని వాడుకోవడం అంటే ఆయనకి భయం. ఆలోచించు కోమన్నాడు. వరహాలు ఆలోచించి అదేజవాబిచ్చాడు.

కథ ఈ దశలో ఉండగా జూ(ప్రోగారికి ఆనందరావు తటస్థపడ్డాడు. ఆనందం ఊఁ అంటే వరహాలు సై అంటాడని ఆయనకి తెలిసింది. ఆనందం కథ సినిమా తీస్తానంటే, ఆనందం ఊఁ అంటాడని బాగా తెలుసు.

కాని, తీరా ఆనందాన్ని పిలిచి, కథ తీసుకుంటానని, ప్రకటనచేసి, అసలుసంగతి చెప్పేసరికి అతను ససేమిరా అలా కుదర దనగలిగాడు.

"అతను వట్టి వెర్రిబాగులాడండి. గో వంటివాడు. మధ్యన అతన్నెందుకు, ఇలాటి దాంట్లో దింపడం" అన్నాడు.

జూ(ప్రో శతవిధాలా బ్రతిమిలాడాడు. వరహాలు ఖూనీ లేం చెయ్యక్కర్లేదన్నాడు. ఊరికే వాడి ఒంటిమీద చెయ్యేసి అవమానిస్తే చాలన్నాడు. ఆ పైన ఏమైనావస్తే తన ప్రాణం అడ్డొడ్డుతానన్నాడు. చేతికొచ్చిన అవకాశం చెడనాడుకోవద్దని కూడా ఆనందాన్ని హెచ్చరించాడు. ఫిలిం ఫీల్డు చరిత్రలో ఇటువంటి పనికి ఇదే తొలిసారి కాదన్నాడు.

ఆనందరావు మెల్లిగా, మెల్లి మెల్లిగా కరగిపోయాడు. 'సరే చూదాం' అన్నాడు.

అవతలగదిలోనే వరహాలున్నాడు. ఆనందం అక్కడికి వెళ్ళేసరికి పాతికేళ్ళ కుర్రాడొకడు వరహాలుని "అసిస్టెంట్ డైరక్షన్" చేసేసి నానాఅవస్థా పెట్టేస్తున్నాడు. రేయాన్‌లాగు, డెకరాన్ శ్లాక్ షర్టు తొడుక్కున్నాడు ఆ కుర్రాడు. ఖరీదైన చలన కళ్లజోడు తగిలించడంతో 'డైరెక్టోరియల్ లైను'కి అర్హత సంపాదించేసుకున్నాడు.

వరహాలు మీసాలు రౌడీ వేషానికి చాలవని అతగాడు దబాయిస్తున్నాడు.

ఈ రకంవాళ్ళు చాలామందిని ఆనందం ఎరుగును. ఉబలాటంతోపాటు, ఖరీదైన గుడ్డలుకూడా ఉంటే, సినిమా కథారచన దగ్గర్నించి, ఫిలింప్రింట్లు తియ్యడంవరకూ అన్నీ తెలిసినట్టేనట.

"వరహాలూ, మాట" అన్నాడు ఆనందం.

"రిహార్సలు్సు జరుగుతున్నాయి; ఇప్పుడు వీల్లేదు" అన్నాడు అసిస్టెంటు డైరెక్టరు.

"నువ్వు డైరెక్షన్ చెయ్యడం నేర్చుకోవడానికి అతగాడే దొరికాడా?... పంపించు" అన్నాడు జ్యూప్రో ఆ గది గుమ్మంలోకి వచ్చి.

అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ 'స్టయిలిష్‌గా వెధవమొహం' వేసి, 'ఆల్‌రైట్‌కట్' అని గొణుక్కున్నాడు.

ఆనందరావు వరహాలు చెయిపట్టుకుని పెరటి వేపున ఉన్న చెట్టుదగ్గరికి తీసుకెళ్లాడు.

రెండు నిముషాలసేపు కర్తవ్యం తేల్చుకోలేక అవస్థపడ్డాడు ఆనందరావు. వరహాలు తనమాట వింటాడు. గోతిలోకి దూకమంటే కళ్లు మూసుకు దూకేస్తాడు. అలా దూకితే, ఇప్పుడు తనకి లాభం. వరహాలుకి దెబ్బతగలొచ్చు. తగులుతుంది. అప్పుడు తను ఆదుకోలేడు. అమాయకుణ్ని ఇలా వాడుకోవచ్చునా అని బాధపడ్డాడు ఆనందం. మార్గాంతరం లేనప్పుడు వాడుకోక తప్పదు. దీనివల్ల తనూ, తనవల్ల అతనూకూడా బాగుపడతారు.

ఉత్తిది. వట్టి అబద్ధం. మోసం. తను టోకరా తింటున్నాడు. తింటూ తింటూ, ఆ సంగతి తెలుసుకుంటూ వరహాలుకి టోకరా తినిపిస్తున్నాడు.

"ఏటిబాబూ, ఆలోచిత్తున్నారు" అన్నాడు వరహాలు ఉండబట్టలేక.

అక్కడితో ఆనందం ఆలోచనలు అంతమయ్యాయి. మంచో చెడ్డో, ఏమయినాసరే అని తెగించాడు.

"చూడు వరహాలూ, నువ్వు రేపు ఫలానావాణ్ణి స్కూడియోలో తన్నాలి. ఎందుకని అడక్కు..."

"ఎందుకు బాబూ ఊరికినే తన్నడం? ప్రొడ్యూసరుగారు కూడా ఇందాకా ఇదే సెప్పారు."

వరహాలుకి నచ్చచెప్పడానికి ఆట్టే సేపు పట్టలేదు ఆనందానికి.

"చూడు వరహాలూ! నేను చెప్పిన మనిషి మంచివాడు కాడు. ఆడపిల్లల్ని నానా అవస్థలూ పెడుతున్నాడు. నువ్వు కనక ఇప్పుడు 'మంచి రౌడీలా' వాణ్ణి తన్నితే, ఈ ప్రొడ్యూసరుగారు చూస్తే, వారికి నీ యాక్షన్ సంగతి ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. అప్పుడు నీకు ఇట్టే వేషం దొరుకుతుంది. చూసుకో మరి" అన్నాడు గంభీరంగా.

వరహాలుకి ఆనందం చెప్పిన మాటల్లో రెండు పాయింట్లూ బుర్రకెక్కాయి.

"తన్నినప్పుడు జాగ్రత్త సుమీ, నువ్వు ఆడవాళ్ళను అల్లరి పెడుతున్నావుటగా అందుకు తంతున్నాను అని చచ్చినా అనకూడదు. ఇంకేదేనా వంక పెట్టి తన్నాలి, తెలిసిందా" అని హెచ్చరించాడు ఆనందం.

వరహాలు తల ఊపాడు. కథ ఎలా నడపాలో కూడా మప్పిపంపాడు ఆనందం.

* * *

కథ సగంవరకూ సత్యంగానే నడచి, బెడిసికొట్టింది.

ఆనందం, అతన్ని ఆశపెట్టిన ప్రొడ్యూసరూ, అతని తైనాతీలూ కబుర్లాడుతూ ఉండగా, తన్నబడవలసిన ఆసామి సిగరెట్టు కాలుస్తూ, ఆలోచిస్తూ ఆ పక్కగానే నడుస్తున్నాడు. ఆ పక్కగానే కాసుకున్న వరహాలు అడ్డపడి తనకి రౌడీవేషం ఇచ్చే విషయం ఏమైందన్నాడు. ఆయన నవ్వి ఊరుకున్నాడు. ఆనందం దగ్గిర తరఫీదైవచ్చిన వరహాలు రెట్టించాడు. ఆయన విసుక్కున్నాడు.

"ఏటయ్యో, ఇత్తాను ఇవ్వను అని సెప్పరాదూ ఇసుక్కోవడం ఎందుకు? ఎవడి గొప్పాడిదే. నీ గొప్ప నీ యింటికాడే. జాగర్త మరి" అన్నాడు.

ఆయన మరింత విసుకున్నాడు.

"జాగర్త గీగర్త అంటున్నావు, ఏం గిరాకీ? ఏం చేస్తావు? తంతావా పెద్ద? ఒళ్ళు జాగ్రిర్త" అన్నాడు.

"తన్నడం ఏం బెమ్మయిద్దె అనుకున్నావేటయ్యా. ఇదిగో తంతున్నా ఏంశాత్తావేటి?" అంటూనే వరహాలు ఒక్క చెంపకాయ వేశాడు.

జరగాల్సినంత రభసా జరిగింది. ఆయన తిరుగు దెబ్బ కొట్టాడు. నలుగుర్నీ పిలిచాడు. వచ్చినవాళ్లు వరహాల్ని హడలేసి చెంపలు వాయగొట్టి బయటికి నెట్టించారు.

వరహాలు బిక్కచచ్చిపోయాడు. కంట నీరు తిరిగింది. వాచిన చెంపలు అరచేతులతో ఒత్తుకుంటూ, కన్నీటి పొరలలోంచి ఆనందం ఉన్నవేపు దీనంగా చూశాడు.

అతని ప్రాణానికి ఎవరూ ఎవరూ ఏమీ అడ్డొడ్డలేదు.

ఆనందం మొహం చెల్లక, ముందుకువచ్చే ధైర్యం లేక, చెట్టుచాటున తలదాచుకున్నాడు...... జూప్రోగారి మొహం ఓ మోస్తరుగా వికసించింది.

"కొంప మునగలేదుగా. ఎందుకలా ఇదౌతారు?" అన్నాడు ఆనందాన్ని చూసి.

"అబ్బెబ్బే, ఏంలేదండీ" అన్నాడు ఆనందం నవ్వు తెచ్చుకుని.

* * *

ఆనందం తెచ్చిపెట్టుకున్న ఆ నవ్వు ఆ రోజు సాయంత్రంవరకూ జెలగలా పట్టుకు కూర్చుని శాప్‌మని రాలిపోయింది. ఆశపెట్టిన ప్రొడ్యూసరు, డబ్బుపెడతానని అతన్ని ఆశపెట్టిన డిస్ట్రిబ్యూటరు, 'నేను నటిస్తానని' మాటయిచ్చిన నటుడు, 'అలాగే' నన్న హీరోయిన్ గార్డియన్, కారులో వచ్చిన ఇంకో యిద్దరూ కలిసి ఆనందం మొహం ముందు అతని కథని తిరగేశారు, మరగేశారు, వాతలు పెట్టారు. కథలో కొందరిని చంపారు. చచ్చినవాళ్లని బ్రతికించారు. కొందరిని పుట్టించి, తపతప చంపారు. చివరికి యావన్మందినీ మళ్ళీ ఆఖర్న బతికించారు.

"ఈ హీరోకి గిరాకీలేదు. ఆవారా మార్కా-హీరోలు ఉంటేనే బాక్సాఫీస్ కోటని జయిస్తాం" అన్నాడు డిస్ట్రిబ్యూటరు.

"మరే! నా ఊహా అంతే" అన్నాడు నటుడు.

"అంతేనా?" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరు ఆనందంవంక తిరిగి. 'పాయింటే' అన్నాడు ఆనందం బాధగా.

"ఈ హీరోయిన్ ఏర్పాటు బాగులేదండి. ఖరీదైన కాస్ట్యూమ్ వేసుకోడానికి ఒక చాన్సుకూడా ఉన్నట్టులేదు" అన్నాడు హీరోయిన్ గార్డియన్.

"మరే! లేనట్టుంది. అయితేనేం, డ్రీం సీక్వెన్స పెడదాం." అన్నాడు ప్రొడ్యూసరు.

"ఏదో ఉద్ధరించినట్టు ఒక్క సీక్వెన్సేనా ?"

"దానికేముంది నాలుగైదు పెడదాం. ఒకటి హీరో కల, ఇంకొకటి హీరోయిన్ కల, మరోటి విలన్‌ది, నాలుగోది..."

"ఈ కథలో హీరో చివర్న చచ్చిపోవడం నాకు నచ్చలేదు..." అన్నాడు నటుడు.

"దానివల్ల ఆ పాత్ర మరింత రాణిస్తుంది. ఒక లక్ష్యం కోసం త్యాగం..."

"నాన్సెన్సు! చివర్న చచ్చే హీరో రోల్సు ప్రిన్సిపుల్‌కి విరుద్ధం."

"పాయింటేనండి" అన్నాడు ఆనందం నీరసంగా.

* * *

కథమీద కాన్ఫరెన్సు ముగిసింది. టెలిఫోనుమీద ఓ కవి వచ్చాడు.

స్థూలంగా కథ చెప్పి, హీరో హీరోయిన్‌లను ఎలా అంతం చెయ్యాలో 'పెద్దలు' ఖరారు చేసేలోగా, మూడు వంతులు కథ సవివరంగా తయారు చేయవలసిందని ఒప్పగించారు.

"మరి నేనో" అన్నాడు ఆనందరావు.

"తరవాత మాట్లాడదాం, ఉండ" మన్నాడు ప్రొడ్యూసరుగారు.

అంతా వెళ్ళిపోయిన తరవాత, 'అమ్మయ్య!' అన్నాడు. ఆర్నెల్లలో తను ఇంకో సినిమా తీయదలచాడనీ, అప్పుడు గనక ఆనందరావు కనబడితే తప్పకుండా ఎంకరేజ్ చేస్తాడనీ మాట ఇచ్చాడు.

"ఈ కథో?" అన్నాడు ఆనందం.

"ఏ కథ? ఇప్పుడు తయారైనది నీదికాదుగా. అది మేమంతా నిర్మించాం...ఇది డబ్బుతోపని. మీరు బాధ పడతారని మేం సాహసించి ఏమీ చెయ్యలేం" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరుగారు.

"పాయింటే" అన్నాడు ఆనందరావు. అతనికి ఈ సారి బాగా ఏడుపు రాలేదు. పాయింటు తెలుసుకోగలిగాడు కాబట్టి. అయినా ఏడుపుకన్న, చిరాకు, కోపం ఎక్కువ వచ్చాయి. ఒక రకం రోత పుట్టింది.

*   *   *

"ఛీ" అనుకున్నాడు రోడ్డునపడి పోతూ. అలవాటు కొద్దీ, పరాకుగా ఇంకో సినిమా కంపెనీలోకి చొరబడ్డాడు.

"ఏం బాబూ" అంటూ వరహాలు ఎదురవడంతో స్పృహ వచ్చింది. ఆనందానికి గుండె గతుక్కుమంది వరహాలు ఏమంటాడో, ఏంచేస్తాడోనని.

"ఆరికి నచ్చిందా బాబూ? యేసం ఇత్తారా మనకి" అని అడిగాడు వరహాలు కొండంత ఆశతో.

ఒక క్షణం ఆశ్చర్యపడ్డాడు ఆనందం వరహాలు మంచి మనసుచూసి. ఆప్యాయంగా అతని భుజాన చెయ్యివేసి, "రా వరహాలూ, పోదాంపద మన ఊరుకి" అన్నాడు బయటకు నడుస్తూ.

"మేసం ఇవ్వనన్నారా?"

"ఇచ్చినా మనకొద్దు. మనవంటి వాళ్ళకి నీతీ జాతీ లేని-చోట చోటులేదు." అన్నాడు ఆనందం కసిగా.

వరహాలు విస్తుపోయి నిల్చున్నాడు.

"ఎవరుబాబూ, నువ్వేనా అంత చక్కనిమాట అన్నావు."

ఆనందం తుళ్ళిపడి పక్కకి చూశాడు.

కామిని, ఆమె గార్డియన్ అమ్మమ్మ అక్కడ నిల్చున్నారు.

"సుబ్బులూ" అన్నాడు ఆనందం.

"నా పేరు కామినీదేవి. అది సరేగాని, నువ్విప్పుడన్నమాట ఇంకెప్పుడూ అనబోకు. తెలిసిందా?" అంది కామిని.

"ఏం, మధ్య నీకేం?"

"నాకే కావాలి. నేను దీనిమీద ఆశపెట్టుకున్నాను. పదిమందికి అన్నంపెట్టే ఉపాధిని, పదిమంది నమ్ముకున్న దాన్ని ఎన్నడూ తిట్టకు. నువ్వు ఒరుగుతుందనుకున్న దేదో వచ్చి పడకపోతే, నోటి కొచ్చినట్టు... ఇదుగో, మీ

పూరెళ్తానంటావుకదూ! నిక్షేపంలా వెళ్ళు. వెళ్ళేముందు ఒక్కసారి నువు అద్దెకున్న ఇంటి నెత్తిమీద ఏముందో చూడు'' అనేసి చరచర వెళ్ళిపోయింది కామిని—వాళ్ళ 'అమ్మమ్మ' రెక్కపుచ్చుకుని 'రా పోదాం' అంటూ.

''సుబ్బులూ'' అన్నాడు ఆనందం...

*   *   *

వరహాలూ, ఆనందం తలవంచుకుని, ఆలోచిస్తూ బయల్దేరారు.

సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు.

ఆనందం ఇంటికి వెళ్ళేసరికి, ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు హడావుడిగా ఉన్నారు.

చూరుకి కొత్తబోర్డు వొకటి వ్రేలాడతీసి వుంది.

ఇంటాయన పేరుక్రింద, సినిమా పరిశ్రమకి అక్కడ ఏమి చేసిపెట్టబడునో రాసివుంది. అందులో కథలూ, పాటలూ వ్రాసి పెట్టబడడం దగ్గరనుంచి నటించి పెట్టబడడం మొదలైన అనేక అంశాలు ఉన్నాయి. ఆయన ఫలానా ఫిలింలో బుక్ అయిన వైనంకూడా ఆ బోర్డులో ఇమిడ్చి ఉంది.

''ఏటిబాబూ ఈ బోడుి యవ్వారం?'' అన్నాడు వరహాలు కొంచెం ఆశ్చర్యంతో.

''సెరిబ్రిల్ సినేమియా'' అన్నాడు ఆనందం, ఆ బోర్డునే మెల్లీ మళ్లీ చదువుతూ. బుర్రి గిర్రున తిరిగింది...

"సూపర్ ఇంపోజ్. సుదురు క్లోజప్, అందులో గిర్రున తిరిగే రైలుచక్రాలు...కట్" అనుకున్నాడు ఆనందరావు.

* * *

"వరహాలూ!" అన్నాడు ఆనందం.

"బాబూ!"

"మనం ఊరికే వెళ్ళొద్దు"

"ఇక్కడే ఉండిపోదాంరా?"

"ఔను మరే! నాకు మళ్లీ ఓ మంచి ఐడియా వచ్చింది. మళ్ళీ కథ రాస్తాను. ఓ ప్రొడ్యూసర్ చూస్తానన్నాడు..."

"మరి నాకు వేసం ఇత్తాడా..."

"ఆ పూచీ నాది."

"వేసం అంటే రౌడీ వేసం...మంచో డన్న మాట..."

"మరే, చూట్టానికి రౌడీలా ఉంటాడు."

"అంతే, అంతే...ఓ పడుచు వొకత్తి తిన్నంగ ఎల్తా వుంటుంది...అపుడేమో నలుగురు రౌడీనాయాళ్లు..."